

↓ Tallenna lehtihyllyyn

HS - Kulttuuri - 2.3.2010 - 1705 merkkiä - 1. painos

Kalewalaliekki. Sovitus, ohjaus ja esitys Helka-Maria Kinnunen ja Aki Suzuki, valot Hansku Kurkela, asut Sanna Heikkonen. Malmi-talo.

Kalevala taipuu moneksi

TANSSI. Kappas vain, huomasin innostuvani pitkästä aikaa Kalevalasta katsoessani **Helka-Maria Kinnusen ja Aki Suzukin** esitystä *Kalewalaliekki*. Valovoimaiset persoonat sytyttävät liekin myös katsojassa.

Pölyt pois eepoksesta! Mikä aarrearkku *Kalevala* onkaan, kun sieltä poimii pätkiä ja tarkastelee niitä eri kulmista ja erilaisin välinein. Kinnunen ja Suzuki ovat valinneet runot, joissa kerrotaan valon katoamisesta. *Kalewalaliekki* ei ole niinkään perinteistä tarinankerrontaa. Se on hyvin fyysinen ja luo enemmän tunnelmia ja mielentiloja kuin suurta kertomusta.

Avainasemassa on Aki Suzuki, joka fysiikallaan muuntuu milloin miksikin hahmoksi. Hän hyödyntää loistavasti erilaisia japanilaisen esittävän taiteen muotoja. Artikuloidessaan hän käyttää kabukista tuttua "liioittelevaa" ilmaisua, kun taas fyysinen puoli on puhdasta butoa.

Jotain japanilaista on tarttunut myös Kinnusen ilmaisuun. Alun monotoninen lausunta muistuttaa etäisesti nō-laulua. Kertova teksti muuttuu yllättäen abstraktiksi esitysmateriaaliksi.

Eivätkä suomalaisjapanilaisuudet rajoitu siihenkään. Väinämöinen ja Ilmarinen tahdittavat nuotankudontaansa hymisemällä loitsintaansa pentatonisella asteikolla!

Kinnusen verbaalinen ilmaisu on nautittavaa kuultavaa. Suzukin katakana-suomi taas on paikoin vähän hankalaa ymmärrettävää, mutta fysiikallaan hän pitää katsojaa hyppysissään. Kokonaisuus on ilmavan rauhallinen ja vailla kaikkia *Kalevalakliseitä*.

JUSSI TOSSAVAINEN